

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਗਿਆਨ ਚੰਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1963 ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1152

ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ (1953 ਦਾ X)— ਧਾਰਾ 17-ਏ— ਦਾ ਸਕੋਪ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ—ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਮਪਟਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ —ਕੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਤੱਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਅਗਾਊਂ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਬੰਧਤ, ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਤੋਂ, 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ। 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਨਹੀਂ। ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਏ ਦੀ ਉਪ- ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਥਿਤੀ ਸੈਸ਼ਨ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ

ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਐਕਟ, 1913 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰੀਮਪਸਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਕੰਮਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਜਿਹਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੁਆਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਇਸ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਸ੍ਰੀ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਨੇ ਮਿਤੀ 7 ਅਗਸਤ, 1965 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਾਲਿਗ ਰਾਮ ਬਖਸ਼ੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੁਗਦੇ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, ਮਿਤੀ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1965 ਨੂੰ, ਜਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਏ.ਸੀ. ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

SL ਪੁਰੀ ਅਤੇ AL ਬਾਹਰੀ, ਵਕੀਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.— ਇਹ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਦੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਹਨ (ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1152 ਅਤੇ 1965 ਦੀ 1153)। ਉਸਨੇ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਿਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਚਲਾਏ। ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 9

ਨਵੰਬਰ, 1960 ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹ 9 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਬੁੱਕ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 13 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਦੋ ਵਿਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ। ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਦੇ ਅਮਲ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਭਾਵ 9 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ 13 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 9 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਤੋਂ ਲਗਭਗ 2.1/2 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਪਰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਵੇਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਮਰਪਣ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਲਗਭਗ 2 ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ | ਸਾਲ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ, ਉਸਨੂੰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀਮਾ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ। 9 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਦੋ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਗਲੇ ਅਟੱਲ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰਕ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਇਸ ਲਈ 9 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡਾਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੀਮਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੋ, ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 13 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਨ। ਅਜਿਹੇ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸੂਟ ਲਈ । ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ. ਫ਼ਰਮਾਨ 21 ਨਵੰਬਰ, 1961 ਦਾ ਹੈ। ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸੀ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ 658 ਆਫ 1963 (ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਗਿਆਨ ਚੰਦ) ਦਾ ਫੈਸਲਾ 21 ਮਈ, 1964 ਨੂੰ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਉਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਦੂਜੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ। ਕੋਰਟ, ਸੈਕਿੰਡ ਐਪ ਪੀਲ 'ਚ ਚੁਣੌਤੀ ਨਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਫਾਈਨਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਗਏ।

ਫ਼ਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਪਿਆਰੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਫਾਂਸੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਵਿਵਾਦਗ੍ਰਸਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀਆਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਭਾਵ 9 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀਆਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ 27 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1964 ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ

ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ 1 ਮਈ, 1964 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀਆਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਫਾਂਸੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਰਿਕਾਰਡ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਗੈਰ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ 1 ਮਈ, 1964 ਨੂੰ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ, ਅਮਲ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਆਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ > ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਅਧੀਨ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਤਰਾਜ਼ ਲੈਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਐਕਟ, 1953 (ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10) ਦੀ ਧਾਰਾ 17- ਏ(1) ਦੇ ਕਾਰਨ। 1953) ਉਹ ਵਿਕਰੀ, ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫਾਂਸੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਨੇ 21 ਅਪ੍ਰੈਲ 1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸਾਰੂ ਮੁੜ-ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ। ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੇ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 7 ਅਗਸਤ, 1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ, ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਜੱਜਮੈਂਟ -ਕਰਜ਼ਦਾਰ, ਨੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀਆਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਡਿਕਰੀ-ਐਂਚ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੀ ਅਮਲੀ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀਆਂ ਇਤਰਾਜ਼

ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਉਸਨੇ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਦੇ ਪੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕਿ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਕਾਰਨ ਦੁਬਾਰਾ ਅੰਦੋਲਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਨੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ (1)। 1953 ਦਾ ਇੱਕ ਓਵਰਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਤੋਲਦੇ ਹਨ।

ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੂਜੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹਨ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 1152 ਅਤੇ 1153 ਆਫ਼ 1965। ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਢੰਗ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ। ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਪਹਿਲੀਆਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਹੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਰੈਜ਼ ਨਿਆਂਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਜੱਜ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲੀ

ਐਗਰੀਕਿਊਚਰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਕਰਜ਼ਦਾਰ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾ ਲਿਆ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਐਗਰੀਕਿਊਚਰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਮੂਹ ਲਈ ਨਵੀਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦਾ ਇਹ ਜਵਾਬ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1953 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਗਾਊਂ ਡਿਕਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਉਲਟ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ, ਉਸੇ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਛੋਟ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਨਿਯਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸੁਰਜੀਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕੈਰ ਅਤੇ ਐਂਟੋਹਰ ਬਨਾਮ ਜਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਸੀ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ. ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨੂੰ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰਵ- ਇੰਪ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਪਾਸ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਐਗਰੀਕਿਊਚਰਿੰਗ - ਕੋਰਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਹਿਲਾਂ, ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਜੇਕਰ ਫ਼ਰਮਾਨ

ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੀਆਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੀ ਖੋਜ - ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਮਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਕਿ 09.11.1960 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤੱਥ ਦੀ ਇੱਕ ਖੋਜ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੂਸਰੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਫੈਸਲੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕਾਇਮ ਹੈ, ਤਾਂ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ।

30.07.1958 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਊਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1958 (1958 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 6) ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੁਆਰਾ 1953 ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10 ਵਿਚ ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਊਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1959 (1959 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 4) ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨਾਲ ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਨੂੰ ਮੁੜ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1953 ਦਾ 10. ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਏ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“17-ਏ. ਇਸ ਐਕਟ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, 1913, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸਮੀਕਰਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸੰਯੁਕਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ

ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਹਿੱਸਾ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(2) ਜਿੱਥੇ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਅਧਿਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੀਮਤ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦਣ ਜਾਂ ਉਸੇ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ (ਸੋਧ) ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1958

(3) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 10 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2 1) ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਤਿੰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਪੂਰਵ-ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਟਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਭਾਗ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ

ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ * ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੀਸਰੀ ਸਥਿਤੀ 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਨ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ 30 ਜੁਲਾਈ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ। 1958, ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਤਿੰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਤੱਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 15 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ। 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਉ. ਜੇਕਰ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ, ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਰਜੀਤ ਵਿੱਚ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ. ਕੌਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। 30 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰਵ-ਇੰਪਸ਼ਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ; ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਂਪਸ਼ਨ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਇਹ ਬੇਲੋੜਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਲੜਾਈ ਲੜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ

ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੁਆਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। 21.11.1962 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਖੋਜ 'ਤੇ , ਕਿ ਤਤਕਾਲੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸੀ। ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ 09.11.1960 ਨੂੰ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਚੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ, ਤੁਰੰਤ 1953 ਦੇ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ 'ਵਿਕਰੀ' ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ। ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੀ- ਐਪਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1913 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਵਿਕਰੀ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ , ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਰੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨਾਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ। ਇਸ ਲਈ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਫ਼ਰਮਾਨ , ਨਿਰਣਾ-ਦੇਬ ਟੋਰ, ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਕਿ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀਆਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦੂਜੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਵਿਚ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ ਮੁੜ-ਨਿਆਸਤਾ ਹੈ। ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨਾਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ। ਕਾਰਨ ਸਾਧਾਰਨ ਹੈ, ਫਾਂਸੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਤਾਂ ਹੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ, ਜੱਜਮੈਂਟ- ਕੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10 ਦਾ 17-ਏ. ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ, ਉਹ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 17-ਏ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਪੁਰ ਚੈਂਜਰ,

ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ, ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ, ਵਿਕਰੀ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀ-ਇੰਪਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਥਿਤ ਅਭਿਆਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਅਪਵਾਦ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਦੀਆਂ ਇਹ ਅਪੀਲਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੀ. ਆਰ. ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Asha Goyal